Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû ôдъ порта. Рукописи не звергають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 29. | Нинѣ: гр. к. Парѳенія п. рим. к. Конрада | Завтра: гр. к. Суб. задушна рим. к. Никифора | Пятниця 7 (19) лютого 1892. | Всходъ сонця 7 г. 3 м.; заходъ 5 г. 26м Баром. 746; термом. + 0·8° — 92° | Рокъ II.

Розмова зъ королемъ Милаиомъ.

Оденъ зъ редакторôвъ Temps-а мавъ — якъ мы то вже коротенько доносили — розмову зъ королемъ Миланомъ. На пытане, що спонукало его вôдступити всѣ свои посѣлости, якû мавъ въ Сербіи, свому сынови, вôдповѣвъ вôнъ, що то лишь конець того пляну, якій вôнъ уложивъ собѣ ще чотири роки тому назадъ. Вôнъ зрѣкъ ся короны длятого, що межи нимъ а частію репрезентаціѣ народу настали поважнû рôзницѣ въ поглядахъ. ,,Я — сказавъ Миланъ — уважавъ за неможливе признати имъ рацію. Наколибъ я бувъ самъ, то я бувъ бы вѣвъ борбу; я бувъ бы зваживъ ся задля політики, котру уважавъ за добру, навѣть на революцію або на выстрѣлъ зъ пістолету. Але я мавъ сына. Мôгъ же я зважити ся выставити на небезпечнôсть право спадщины? Я думаю, що нѣ. Я длятого зрѣкъ ся короны въ его корысть. Зъ тои поры постановивъ я все робити, щобы лишь моя особа не стояла на перешкодѣ. Королевôй подобало ся пôддержувати вѣчный неспокôй въ краю своими безустанными жалобами. Черезъ то збôльшили ся трудности для сербского правительства дуже значно, а я шукавъ та й знайшовъ спосôбъ котрый, якъ я думавъ, мôгъ остаточно довести до успокоеня та зробити разъ конець всѣмъ клопотамъ.

Пôсля умовы мавъ я право вôдвѣдувати мого сына. Однакожь я переконавъ ся, що моя ѣзда до Бѣлграду могла бы була лишь утруднити положене въ краю и я зрѣкъ ся того. Сербске правительство було тои гадки, що я можу зречи ся гостины въ Бѣлградѣ пôдчасъ малолѣтности короля, тогды буде вôнъ самъ одвѣчати и самъ рѣшати, що мае робити. Таке залагоджене справы выдавалось менѣ не вôдповѣдне для моеѣ чести и я предложивъ иншій спосôбъ, котрого, якъ менѣ здавалось, вымагала ситуація, а то: щобы анѣ отець анѣ мати короля не могли взагалѣ до Сербіѣ вернути. Сербске правительство згодило ся на той спосôбъ, котрый, якъ видите, станесь дѣломъ въ найблизшôмъ часѣ. Я рѣшивъ ся на таке залагоджене справы въ интересѣ мого сына и думаю при тôмъ лишь о нѣмъ. Маю надѣю, що здѣйстнене того пляну, якій я обдумавъ, улекшить ему задачу, яка его чекае.

На пытане, чи Миланъ, зрѣкши ся сербского горожаньства, не задумуе приняти якусь иншу національнôсть, вôдповѣвъ вôнъ, що на то не може ще нѣчого сказати. Богато здетронізованыхъ королѣвъ осѣло въ Франціи, а хочь они не уважають ся вже горожанами своеѣ вôтчины, то все таки не уважають ся и Французами. ,,Кажу вамъ ще разъ — казавъ Миланъ — що на то пытане не можу ще дати нѣякои вôдповѣди; поки що, не хочу бôльше нѣчого, якъ лишь жити спокôйно въ Парижи, безъ крику и шуму. Люде занадто мною интересують ся. Черезъ якійсь часъ не писали ґазеты нѣчого, якъ лишь о авантурахъ короля Милана и королевои Наталіѣ. Французка праса мае богато таланту и богато ориґінальности, але она на мôй поглядъ трохи за ревна. Коли хтось вôдгрававъ хочь бы й не знати яку малу ролю, то она вже ѣздить по нѣмъ и не дае ему спокою. Я выховавъ ся въ Парижи, жию теперь тутъ вже три роки, менѣ тутъ дуже подобаесь, я — такъ сказатибъ — набувъ тутъ трохи й горожаньства и хотѣвъ бы лишь въ Парижи въ спокою старости дожити“.

Переглядъ політичный.

Патентомъ цѣсарскимъ скликанû всѣ Соймы краевû на день 3 марта. Пôсля информаціѣ вѣденьскихъ ґазетъ буде Рада державна закрыта дня 20 с. м., а соймы краевû будуть радити 5 до 6 недѣль, вôдчисливши вôдъ того часъ, припадаючій на великоднû свята. Заразъ по сесіяхъ соймовыхъ збере ся знову Рада державна и на тои сесіи вôдбуде ся выбôръ членôвъ спôльныхъ делеґацій.

Вчера подали мы коротенько вѣсть, що правителство предложило Палатѣ пословъ проектъ закона о помочи для дôткненыхъ недостаткомъ. Нинѣ доносимо, що правительство зажадало на ту цѣль 360.000 зр. на беззворотнû запомоги, особливо же на закупно зерна на поживу и на засѣвы, евентуально на публичнû роботы въ поодинокихъ краяхъ коронныхъ. Дальше жадае предложене 500.000 зр. на одноразовû запомоги для урядникôвъ зъ вымкою вôсьмохъ высшихъ клясъ зъ правомъ ужитя тои сумы до кôнця марта 1893 р. Запомога буде удѣляти ся такожь низшимъ урядникамъ зелѣзниць державныхъ.

Зъ Петербурга доносять, що наплывъ людности зъ околиць, навѣщеныхъ голодомъ, до бôльшихъ мѣстъ, починае прибирати застрашаючû розмѣры. Въ послѣдныхъ дняхъ прибуло зъ тыхъ околиць до Петербурга бôльше якъ тысячь осôбъ, а всѣ въ найнужденнѣйшôмъ станѣ. Пошесть голодового тифуса въ Казани прибрала такъ грôзный характеръ, що мѣсцевû власти мусѣли зробити кордонъ доо-

---

3

Львôвъ за рускихъ часôвъ.

Историчча розвѣдка дра Александра Чоловского.

(Дальше.)

Хто бувъ основателемъ Львова: Данило чи Левъ? — пытае дальше дръ Чоловскій и такъ на то каже: Волиньска лѣтопись згадуе вправдѣ лишь о Данилѣ, що закладавъ гóроды. Але зваживши, що Левъ вôдъ часу, коли оженивъ ся, завѣдувавъ землею перемыскою, мавъ свôй власный дворъ, збройну силу и самъ выбиравъ ся на военнû походы — длячогожь бы не мавъ и самъ закладати гóродôвъ. Можна рѣшучо припускати, що не Данило для сына, але таки самъ Левъ оснувавъ Львôвъ. За симъ промавляе и сама назва и традиція львôвска и то потверджуе такожь польскій историкъ Длуґошь, котрый користавъ зъ рускихъ лѣтописей, котрû вже пропали.

Чи нинѣшный Львôвъ вôдъ першои хвилѣ свого заснованя лежить на тôмъ самôмъ мѣсци, чи змѣнивъ его? Ото найголовнѣйше пытане, яке постановивъ собѣ рѣшити дръ Чоловскій. Послухайможь, що вôнъ на то каже.

Дръ Чоловскій покликуесь насампередъ на то якъ и де ставлено въ давныхъ часахъ на Руси гóроды т. е. укрѣпленû мѣста. Въ сторонахъ гористыхъ, горбиковатихъ, поперерѣзуваныхъ глубокими долинами выбирано завсѣгды мѣсця, до котрыхъ приступъ бувъ вже зъ природы утрудненый; до того надавали ся вôдокремненû, плоскû горбы. Въ сторонахъ плоскихъ ставлено гóроды на островахъ озеръ, середъ мочарôвъ при сплывахъ рѣкъ, щобы ворогови въ той спосôбъ утруднити приступъ. Киѣвъ, Холмъ, Новгородъ, Володимиръ, Черниховъ, Перемышль, Галичь, лежали на горахъ — Звенигородъ и Велзъ середъ мочарôвъ, а всѣ безъ вымки на мѣсцяхъ зъ натуры оборонныхъ. Львôвъ за польскихъ часôвъ, обнимаючій теперѣшне середмѣсте и обведеный доокола мурами та фосами, мавъ однакожь инакше положене, якъ повысшû мѣста; то не бувъ вже давный Львôвъ, питомый рускій. Не тутъ отже було первѣстне мѣсце Львова, але де инде.

Дежь лежавъ Львôвъ около 1250 р.? Кажуть: зъ Львова було видко луну зъ Холму, отже Львôвъ мусѣвъ лежати на горѣ. Але справедливо каже дръ Чоловскій, що фактъ сей ще нѣчого не доказуе. Бо колибъ нинѣ хтось, що не знае зовсѣмъ Львова, довѣдавъ ся, що зъ вôдтамъ видѣли далеко луну вôдъ огню, то чи мôгъ бы заразъ зъ того вносити, що Львôвъ лежить на горѣ? Тажь луну можна такъ само видѣти зъ мѣста, що лежить на горѣ, якъ и зъ горы, що пôднимае ся понадъ мѣсто. Треба отже шукати иншихъ жерелъ, коли хоче ся говорити о положеню руского Львова.

Дръ Чоловскій звертае ся отже на самъпередъ до традиціѣ, яка була ще двѣста лѣтъ тому назадъ середъ львôвского мѣщаньства, а яку передавъ намъ Зиморовичь, котрый каже, що Львôвъ повставъ на ,,краковскôмъ пôдзамчу“ и додае, що до его часôвъ ,,передмѣсте то есть переповнене Русинами а особливо Вôрменами и Жидами и що тутъ можна ще видѣти ихъ домы Божû, бо ихъ предки ще за панованя Льва осѣли на тôмъ сподѣ горы“. Придивѣмъ же ся, чи то мѣсце вôдповѣдало условіямъ тогдѣшныхъ гóродôвъ т. е. чи було зъ натуры оборонне, чи мало воду и чи лишили ся по нѣмъ якû памятники, котрû бы кидали близше свѣтло на его положене. Зиморовичь каже, що тогдѣшнû гóроды ставлено або на стрôмкихъ горбахъ або межи неприступными болотами. Таке мѣсце, каже вôнъ, выглядавъ собѣ Левъ на горѣ, де нинѣ конець Уніѣ.

Правда, що та гора есть оборонна и легко було выставити на еѣ вершку крѣпость. Праця укрѣпленя не вымагала богато труду, а найважнѣйшимъ укрѣпленемъ були валы. Изъ стороны, зъ котрои приступъ бувъ найлекшій, пôднимали ся при тогдѣшныхъ гóродахъ подвôйнû и потрôйнû валы, а за ними иновъ рôвъ, тымъ глубшій и ширшій, чимъ бôльшû були валы. Приступъ до гóрода бувъ можливый воротами, котрыхъ боронила деревляна башня. Зводженыхъ мостôвъ тогды не знали, а валы самû були ще окруженû деревляною стѣнкою вôдъ стороны ровôвъ. Дальше треба зважити, що кождый бôльшій гóродъ въ тыхъ часахъ, особливо, коли лежавъ на горѣ, дѣливъ ся на кôлька частей. Такъ складавъ ся н. пр. Киѣвъ: 1) зъ стародавного

кола мѣста, абы, о скôлько можна, здержати занесене пошести зъ иншихъ мѣсцевостей.

Въ Италіи и Анґліи настало велике занепокоєне, що Францiя берє ся укрѣпляти и розширяти портъ въ Бізертѣ въ Тунісѣ, положеный якъ разъ противъ полудневого кôнчика Сициліѣ. Въ справѣ сѣй пишуть зъ Парижа до Pol. Corr.: Въ Италіи безъ потребы занепокоились такъ дуже укрѣпленемъ Бізерты. Справа не стоить ще такъ дуже зле. Доси есть въ Бізертѣ лишь одна однѣсенька лодь торпедова. Въ Италіи кажуть, що Францiя зобовязала ся не укрѣпляти Бізерты и для того апелюють до Анґліѣ та вказують на то, що рôвновага на Середземнôмъ мори загрожена. Въ Парижи знову говорять, що колибъ було дѣйстно таке зобовязане Франціѣ, то его бы вже давно оголошено. Францiя сказала свого часу Анґліѣ, що на теперь не думає укрѣпляти Бізерты, а колибъ Анґлія теперь що говорила, то сказали бы ѣй: Держѣть ся вы своихъ обовязань и уступѣть ся зъ Єгипту а мы не будемо укрѣпляты Бізерты.

Дописъ.

Изъ села.

(Необачнôсть нашихъ селянъ).

Матеріяльный бытъ нашого сѣльского народу взагалѣ, не представляєсь въ хорошихъ барвахъ, тожь тымъ прикрѣйше приходить ся дивити щирому чоловѣкови на легковѣрнôсть та непораднôсть нашихъ людей, що рознабувши своею гôркою працею деякій грôшь, не знають часто-густо, якъ его на добре для себе обернути, або черезъ свою непростиму необачнôсть таки зовсѣмъ его запропащають. Правда, що нашъ простый нарôдъ має найчастѣйше дѣло зъ проворными людьми, зъ котрыми не годенъ зрôвнати ся его простый хлопскій розумъ. Алежь признати треба, що ажь до крайности посунена наивнôсть нашого селянина, часто вже переходить и всяки̂ границѣ.

Недавно подали були ґазеты кôлька случаѣвъ вытуманеня значнѣйшихъ грошей вôдъ нашихъ людей черезъ якогось дуролюда, а кôлькожь подôбныхъ трафункôвъ иде зовсѣмъ въ бесвѣсти, не продершись до ширшои вѣдомости черезъ часописи. Нашъ селянинъ въ такôмъ выпадку звычайно нѣ передъ кимъ не пожалуєсь, нѣкому анѣ слова не скаже, щобы ще люде не смѣялись, лишь хиба, тяженько зôтхнувши, махне рукою, та й на тôмъ конець.

Ось въ сусѣднôмъ селѣ жиє ще старый Захарко, статочный та маючій господарь, знаный въ своѣмъ селѣ яко твердый скупарь та гнетюхъ, що свого ближнього нѣчимъ не заратує, хочь бы тамъ гинувъ. Якъ бувало якій сусѣдъ або й своякъ прийде до него, щобы дечимъ зазичитись, то Захарко передъ нимъ зложить ся якъ той лисъ-Микита въ байцѣ, що мовлявъ: „Де тамъ въ мене є яки̂ грошѣ? А щобы я до вечера не дôждавъ, коли неправду кажу; я зовсѣмъ бѣдный чоловѣкъ, я нѣчо й крыхты не маю — хочь вѣрь, хочь не вѣрь!" И бѣдный такъ вôдходить вôдъ Захарка безъ поратунку. Але за тое щасливѣйшій бувъ Воронъ чи Аронъ зъ недалекого мѣста; той бо пронюхавши у старого грошѣ, якъ ставъ лазити до его пасѣки нѣбы зъ якимись орудками, якъ ставъ доносити Захаркови солоденькои розольки та всякихъ ґуґлѣвъ, то въ кôнци такой выдуривъ вôдъ него ажь вôсѣмъ сотокъ, лишивши въ заставъ золоти̂ ковтки зъ діяментами та жѣнчини̂ перлы. За рôкъ обѣцявъ вôнъ вôддати Захаркови всѣ грошѣ зъ добрымъ процентомъ, але минувъ рôкъ, минувъ и другій, а Арона анѣ слыхомъ слыхати, анѣ видомъ видати.

Тогды Захаркови щось вже стає троха маркотно. Бере вôнъ тихцемъ перлы та золоти̂ ковтки зъ діяментами та махає до мѣста, а тамъ каже ему юбілеръ, що ковтки не суть золоти̂, а діяменты и перлы склянни̂, и цѣла штука вартує не бôльше якъ пôвтора ринського. Захарко учувши таке, ажь скаменѣвъ зъ жалю, та въ очахъ му потемнѣло, що й не тямивъ сердега, якъ и куда домôвъ дôставъ ся. Вôдтакъ загадавъ Захарко правуватись зъ Арономъ, щобы бодай на склепѣ, якій въ мѣстѣ отворивъ за его грошѣ, пошукати свою працю. Але тутъ же и показало ся, що склепъ зô всѣма приборами та товарами, яки̂ въ нѣмъ находили ся, бувъ власностію Рифки, Аронови жѣнки, самъ же Аронъ бувъ лишь субъєктомъ своеи жѣнки. Ажь теперь пôзнавъ Захарко, що чи сякъ, чи такъ, напиши: пропало.

Иншій знову сусѣдъ, Тимко, продавъ бувъ въ осени коня за 85 зр. та дôставъ грошѣ самыми пятками. Дежь бы ту нхъ сховатоньки, абы були безпечни̂? — журить ся Тимко, прийшовши домôвъ. Въ коморѣ якось не має охоты лишати, бо кôлька рокôвъ тому злодѣѣ забрали були зъ вôдтамъ кожухи та й инше шмате, а й грошенятъ дещо захопили; пôдъ стрѣху застромити свои пятки боявъ ся такожъ, щобы въ случаю огню не пôшли зъ дымомъ. Ажь нагадавъ собѣ Тимко, що у него въ пасѣцѣ стоить великій стоякъ порожный, та не надумуючись богато, зложивъ тамъ своихъ 17 пятокъ, обвинувши ихъ старанно шматинкою та обвязавши крѣпко мотузкомъ. Якось по Йорданѣ скортѣло Тимка заглянути до своихъ грошей. Выймивши затвôръ вôдъ улія, вытягнувъ и грошѣ, та розвинувши шматинку ажь здеревѣвъ зъ переляку: ось бо до его хорошихъ пятокъ дôбрались капосни̂ мыши, а погрызши всѣ 17 банкнотôвъ на дрôбнесеньки̂ кусники, устелили собѣ изъ нихъ тепленьке гнѣздочко. Можна собѣ уявити тяженьку розпуку Тимка, коли побачивъ такъ марно знѣвечену свою працю, але щожь було робити — зъ мышами справы не выграєшь.

Таки̂, бачите, пригоды лучають ся нашимъ людямъ зъ грôшми, а я пускаю ихъ въ газету на тое, щобы иншихъ остерегти вôдъ подôбнои шкоды. *Автономъ.*

Новинки.

Львôвъ дня 6 (18) лютого.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала сталыми учителями и учительками: Теодра Мариновича управителемъ 3-клясовои школы въ Гвоздци; Михайла Кореневича при школѣ етатовôй въ Турцѣ; Михайла Домазара при школѣ етатовôй въ Пѣскахъ; Розалію Царину при школѣ етатовои въ Мокрянахъ; Болеславу Лєшаґову при 4-клясовôй школѣ въ Замарстиновѣ; Ванду Конопницку при школѣ філіяльнôй въ Суфчинѣ; Іосифа Ганусяка при 2-клясовôй школѣ въ Воли баторскôй; Іосифа Доржака при школѣ двоклясовôй въ Радловѣ; Франц. Кінснера при школѣ етатовôй въ Ивковѣ; Ивана Ленчака управителемъ 4-клясовои школы въ Радомышли; Болеслава Криштальовича при школѣ етат. въ Башни дôльнôй; Емілію Цѣсельску и Михайлину Ґлажевску при женьскôй школѣ выдѣловôй въ Коломыи.

— **Перенесеня.** Ц. к. краєва Рада шкôльна перенесла Илярія Добряньского, учителя при школѣ въ Лисеничахъ зô взглядôвъ службовыхъ до Бороздовичь стало; Володислава Гайльмана, учителя при школѣ народнôй въ Камѣнцѣ стало на управителя школы народнои въ Буську.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** на засѣданю въ 15 лютого с. р. ухвалила: Приняти до вѣдомости справоздане краєвого ц. к. инспектора шкôльного, Болеслява Барановского въ візитаціѣ школъ народныхъ въ окрузѣ жидачѣвскôмъ и затвердити вôдповѣдни̂ внесеня; системізувати вôдъ 1 вересня 1892 р. посаду окремого учителя реліґіѣ мойсеєвого вѣроисповѣданя для народныхъ школъ въ Золочевѣ; выразити призпанє и подяку Матѣеви Зеновіи Серватовскому, властителеви дôбръ Райтаровичь, за жертвы въ користь мѣсцевои школы народнои.

— **Конкурсъ** на 3 посады лѣкарѣвъ касъ хорыхъ для мѣста Ярослава и околицѣ розписавъ повѣтовый зарядъ касъ хорыхъ.

го́рода на стрôмкôмъ горбѣ надъ Днѣпромъ; 2) зъ припираючого до него горѣшного мѣста, укрѣпленого вôдъ поля валами; 3) зъ долѣшного мѣста (Подôле) при сподѣ горы. Чернихôвъ складавъ ся зъ внутрѣшного го́рода и передгородя, укрѣпленого частоколомъ. Новгородъ великій мавъ три части, зъ котрыхъ внутрѣшна „дѣтинець" була найсильнѣйше укрѣплена. Подôбный розкладъ мали и други̂ якъ: Смоленьскъ, Суздаль, Ростовъ, Холмъ и Галичъ.

Найважнѣйшою и найбôльше укрѣпленою частею кождого го́рода бувъ „дѣтинець". До него припиравъ внутрѣшный го́родъ або „передгороде", а за нимъ розтягало ся передмѣсте (пôдгороде, подôле, посадъ). Самъ го́родъ (дѣтинець) и пригороде, не були нѣколи велики̂; за то пôдгороде не укрѣплене або укрѣплене лишь частоколами, розтягало ся широко зъ своими деревляными домами, церквами, торговицями и т. д. Тутъ скупляло ся цѣле публичне, торговельне и промыслове жите мѣста. Коли грозила яка небезпечнôсть, то люде кидали пôдгороде, а сами̂ переносили ся до укрѣпленого го́рода и зъ вôдтамъ боронили ся. Князѣ жили майже завсѣгды въ деревляныхъ, неукрѣпленыхъ дворахъ, але положеныхъ въ укрѣпленôй части го́рода, въ дѣтинци. Замкôвъ оборонныхъ въ ту пору на Руси не знали, не можна отже говорити и о двохъ оборонныхъ замкахъ у Львовѣ, выставленыхъ кн. Львомъ. Вѣсть та пôшла въ вôдси, що Казимиръ Великій, король польскій, збудувавъ тутъ два замки, а Длуґошъ зъ того выдумавъ собѣ, що Казимиръ заставъ тутъ вже два замки, спаливъ нхъ а вôдтакъ вымурувавъ нови̂. То само повтаряли и пôзнѣйши историки, а зъ ними и Зиморовичъ. А всежь таки выходить зъ его оповѣданя, що го́родъ, выставленый Львомъ, лежавъ на горѣ надъ кракôвскимъ передмѣстємъ.

Теперь же пытане, чи первѣстный го́родъ лежавъ на тôй горѣ, де бувъ Высокій замокъ. Противъ сего промавляє та обставина, що тамъ не було воды, а для кождого го́рода була вода найважнѣйшою рѣчею. Пôдчасъ облоги го́родъ безъ воды тративъ своє значѣнє. За польскихъ часôвъ довожене воды на Высокій замокъ коштувало велики̂ сумы. При кôнци 16 го столѣтя зачали тамъ були копати кирницю, але докопались воды ажь въ пôвъ столѣтя. Той фактъ, а вôдтакъ утрудненый приступъ и мале мѣсце, спонукують шукати де инде первѣстного львôвского го́рода, а не на Высокôмъ замку.

Дръ Чоловскій держить ся отже дальше мѣсцевои традиціѣ, що го́родъ пôднимавъ ся надъ кракôвскимъ передмѣстємъ, и такъ дальше доказує: Низшу терасу, ту, де теперь суть плянтаціи Высокого замку, утворено доперва въ нашихъ часахъ штучно засыпанемъ значного яру, що дѣливъ нинѣшну гору на двѣ части: на горѣшну Замкову и долѣшну Лысу. Вершокъ Лысои горы займавъ той простôръ, де нинѣ можна проходжувати ся доокола камѣнной печеры идъ домикови городника. Не була она такожь надто обширна, але въ сторону якъ „старый рынокъ" переходить она 12 метрôвъ низше въ другу нову природну терасу, котру займає улиця „замкова" и плянтаціи впрочôмъ мало учащани̂. Ся тераса есть значно бôльша вôдъ вершка а цѣлый теренъ представлявъ дуже догôдне мѣсце для тогдѣшного го́рода; можна его було легко укрѣпити и тутъ була вже вода. Кôлька жерелъ на сподѣ терасы задержалось ще до нинѣ.

Нема вправдѣ на то доказôвъ, щобы дѣйстно тутъ стоявъ первѣстный Львôвъ. Але коли зважимо, що якъ разъ въ сѣй сторонѣ при сподѣ терасы стоять найстарши̂ костелы св. Ивана Хрестителя, П. Маріѣ Снѣжнои та найстарши̂ церкви: св. Николая, Онуфрея и Параскевіѣ, а було ихъ колись бôльше, якъ: Теодора, Михаила, Ивана Єванґелиста, Воведенія, Благовѣщеня, Покровы, Воскресенія и т. д. — то вже то само доказує, що они могли походити лишь зъ тыхъ часôвъ, коли тутъ концентрувало ся жите, коли тутъ верховодивъ рускій обрядъ, а такъ було лишь за часôвъ галицкихъ князѣвъ. Де тôлько було церквей, тамъ мусѣвъ бути и го́родъ. Зъ того однакожь не выходить, щобы го́родъ лежавъ пôдъ горою. Та часть кракôвского передмѣстя, що припирає до горы, була якъ разъ лишь пôдгородемъ старого Львова, котре мусѣло припирати до укрѣпленого го́рода. Самъ го́родъ мусѣвъ стояти лишь на Лысôй горѣ, надъ Василіянами, бо Замкова гора була бы вже за надто вôддалена вôдъ пôдгородя.

(Дальше буде)

— **Начальный директоръ почтъ и телеграфôвъ**, радникъ Двору, п. Сеферовичь, принимавъ во второкъ пополудни начальникôвъ урядôвъ почтовыхъ въ краю, котрй прибули представити ся и повитати нового свого зверхника. Въ имени прибувшихъ промовлявъ начальникъ мѣского уряду почтового въ Краковѣ п. Давидовскій, котрый зазначивъ, що именоване п. Сеферовича прийнявъ загалъ урядникôвъ почтовыхъ дуже симпатично. П. радникъ Двору вôдновѣвъ на повитане также словами симпатіѣ и вичливости.

— **О. Иванъ Чапельскій**, префектъ гр. кат. семінаріѣ духовнои у Львовѣ, вôдзначеный крилошаньскими вôдзнаками.

— **Нову читальню „Просвѣты“** отворено дня 11 лютого въ селѣ Скоморохахъ новыхъ, рогатиньского повѣту. До выдѣлу выбрано селянъ: Тимка Сокôвку на голову, Василя Іосифовича секретаремъ, касієромъ Гната Шкабрѣя, бібліотекаремъ Петра Гасѣя, заступникомъ головы Андруха Довгана. На заступникôвъ выдѣловыхъ выбрано: Якова Блажкова и Михайла Василика. До читальнѣ вписало ся надъ 40 членôвъ.

— **Щедра фондація**. Гр. Марія Фелиція Чарковска, котра вложила вже разъ 120.000 зл. на утворене заведеня сирôтъ для хлопцѣвъ, призначила теперь знову величаву квоту, бо 140.000 зр. на заведене для сирôтъ дѣвчатъ. Такимъ способомъ фондація одна и друга выносить чверть міліона зр. — рѣчь, якъ на теперѣшнй часы, достойна найбôльшого признаня и вдячности. Фондація та має войти въ житє сеи осени а рôвножь сеѣ осени має увôйти въ житє интернатъ для семинаристôвъ, для котрои то цѣли великодушна ґр. Чарторыйска вже давнѣйше призначила 27.000 зр.

— **Змѣна властителѣвъ**. Маєтнôсть Глуховъ, въ повѣтѣ сокальскôмъ, перейшла на власнôсть Инокентія и Мечислава Бѣлоскурскихъ.

— **Подроблені грошѣ**. Вôдъ довшого часу курсують у Львовѣ пôдроблюванй срѣбнй двацятки, котрыхъ очевидно нѣхто не приймає, коли спостереже ся. Легко ихъ пôзнати по тôмъ, що они суть жовтй и лишь мѣсцями що слѣдъ бѣлй. Мабуть курсують они также и на провінціи. Теперьже появили ся у Львовѣ пôдроблюванй срѣбнй ґульдены и, якъ кажуть, нема дня, щобы кôлька такихъ пôдробокъ не зложено на поліціи. Хто пôдробляє тй грошѣ, годѣ було доси выкрыти.

— **Дитина зъ пташачою головою**. Директорови шпиталю им. Архікн. Стефаніѣ въ Будапештѣ, професорови дрови Ив. Бокайови, представлено сими днями незвычайный выродокъ людскій. Єсть то 12-лѣтный хлопчина, Иванъ Добошь, родомъ зъ Баттоніѣ, у котрого голова зовсѣмъ така, якъ у птаха. Цѣлый хлопець важить всего лишь 9 кільоґрамôвъ.

— **Учителѣ народнй** зъ околицѣ Мысленицъ ухвалили на зборахъ въ Мысленицяхъ выслати петицію до краєвои Рады шкôльнои и до Сойму о удѣлене имъ запомоги дорожнянои и стале подвысшене платнѣ.

— **Еміґрація до Америки**. Якъ выказує свѣжо оголошена статистика, прибуло до Нового Йорку въ 1891 р. загаломъ зъ Европы 440.884 еміґрантôвъ, зъ самоиже Австріѣ 35.507 а зъ Угорщины 25.409 еміґрантôвъ.

— **Крадѣжь коней**. Оногды придержано на янôвской рогачцѣ у Львовѣ селяньскй конѣ зъ возомъ, котрй, якъ показало ся опôсля, укравъ Сенько Притулко, звѣстный конокрадъ, у селянина Гринька Процайла, господаря въ Майданѣ. Сторожа акцизна вôддала злодѣя въ руки поліціѣ.

— **При добрôй охотѣ и кровь пустити не пошкодить**. Въ Чернôвцяхъ, въ однôмъ шинку зробили собѣ „балъ“ зъ танцями вояки зъ пѣхоты, а заразъ напротивъ того шинку, въ другôмъ „баловали ся“ драґоны. Наразъ щось помѣжь пѣхотными а драґонами повстала бійка, въ котрôй одни другимъ пустили троха крови. Поліція не могла нѣчо вдѣяти, ажь вôддѣлъ войска охолодивъ розгоряченыхъ гулякôвъ.

— **Довгій вѣкъ**. Въ Ланьцутѣ померла Софія Вількопка, котра дожила 113 лѣтъ. До послѣднихъ днѣвъ мимо такъ поважного вѣку, старенька занимала ся ще домовымъ господарствомъ.

— **Елекричне освѣтлене** запровадило у себе мѣсточко Темешваръ на Угорщинѣ, числячо лишь 30.000 мешканцѣвъ. Установлено тамъ 731 лямпъ, кожда о силѣ 16 свѣчокъ звычайныхъ а рôчный выдатокъ на освѣтлене выносить мало що бôльше, нѣжь выдатокъ на давнѣйше дуже лихе освѣтлене. Одна лямпа коштує рôчно щось около 45—46 зр.

— **Секты релиґійнй въ Анґліи**. По Сполученыхъ Державахъ пôвнычнои Америки має Анґлія найбôльше сектъ релиґійныхъ бо ажь 276. Секты тй, котрыхъ приклонники числять ся на міліоны, мають всѣ разомъ 27.253 церквей, святинь и домôвъ молитвы.

— **Добре мѣсце на тлѣнни останки**. Рѣчь дѣє ся въ Америцѣ. До анґлійского консуля приходить дикій Индіянець и Европеєць та просять розсудити спôръ о кавалокъ землѣ, ґрунту, до котрого и дикунъ и Европеєць оба мають претенсіи. „Пане!“ — кричить Европеєць, — „той кусень землѣ до мене належить; тамъ спочивають тлѣннй останки моихъ батькôвъ, тамъ зложу и я свои кости!...“ На те дикунъ: „Тлѣннй останки его батькôвъ? Тамъ тлѣннй останки его батькôвъ? Отъ до лежать тлѣннй останки его батькôвъ!...“ и при тыхъ словахъ показавъ на своє черево.

— **Обманщики**. Зъ Косова доносять до львôвского Przegląd-у, що тамъ ліквідаторы краковского Товариства взаимныхъ убезпеченъ, пп. Сохацкій и Матушиньскій, покôнчили дня 12 с. м. ліквідацію въ справѣ Айзенштайнôвъ, пôдозрѣныхъ о пôдпалене власнои гарбарнѣ въ Кутахъ, котру попередно убезпечили въ тôмъ товариствѣ на значно высоку суму, и въ справѣ иншихъ пожарôвъ, котрй въ тамтыхъ сторонахъ дуже часто повставали та наражували товариство на великй страты. Ліквідація тревала майже пôвтора мѣсяця. Завдяки жандармеріи удало ся выкрыти въ Кутахъ формальну біржу огневу. Кôлькохъ тамошныхъ жидôвъ потворили спôлки, котрй обезпечували домы на высокй сумы, а вôдтакъ ихъ пôдпалювали и побирали въ крак. Товариства асекурацїйнй преміѣ. Слѣдство коломыйскои ц. к. прокураторіѣ, проваджене п Высняньскимъ, потвердило всѣ тотй спекуляціи Гершка Айзенштайна, властителя спаленои гарбарнѣ увязнено и вôдставлено до вязницѣ въ Коломыи.

— **Свѣтло електричне при возахъ**. Недавно тому вôдбула ся у Вѣдни проба зъ електричнымъ освѣтлюванємъ возôвъ. Вôзъ фіякерскій, въ котрымъ вôдбувала ся проба мавъ крôмъ звычайныхъ лѣхтарень при кôзлѣ освѣтленыхъ електрикою, ще и одну лѣхтарню електричну на передѣ дишля, а одну въ серединѣ воза. Передна лѣхтарня освѣтлювала дорогу на 30 крокôвъ на передъ якъ въ бѣлый день а въ серединѣ воза можна було выгôдно читати. Приладъ електричный (акумуляторъ), що запалювавъ свѣтло въ лѣхтарняхъ, бувъ умѣщеный въ возѣ пôдъ кôзломъ а сила его могла выстати на шѣсть годинъ до освѣтлюваня лѣхтарень. Въ Нѣмеччинѣ заведено знову на зелѣзници Майнінґенъ на пробу електричне освѣтлюване ваґонôвъ при помочи акумуляторôвъ. Не далекій вже часъ, а навѣть люде приватнй будуть могли освѣтлювати свои возы електричнымъ свѣтломъ.

— **Вандрôвка головы**. На голову болгарского ославленого розбôйника Ивана Лефтера, назначила була болгарска поліція 5000 левôвъ (левъ 50 кр.) нагороды. Дня 30 сѣчня с. р. зловила Лефтера збройна патруля и застрѣлила его по довгôмъ опорѣ. Командантъ патрулѣ самъ вôдрубавъ трупови голову и выставивъ еѣ на показъ людямъ найперше въ Сара-Мусса, а по 24 годинахъ завезли голову до Бурґаса, де еѣ вывѣсили на лѣхтарни передъ бюромъ комісаря поліціѣ. Дня 2 лютого вôдослано голову розбôйника до Софіѣ, де знову еѣ выставлено публично. Лефтеръ родивъ ся въ Константинополи и якъ разъ въ часѣ зловленя доходивъ до 39-ого року житя. Вôдъ 9 лѣтъ ширивъ вôнъ пострахъ по всѣхъ дорогахъ болгарскихъ, де зъ нечуваною вôдвагою и зухвалостію нападавъ на чолѣ добре зорґанізованои ватаги на людей. Неразъ выходивъ и самъ оденъ рабувати, обдиравъ людей по ваґонахъ въ зелѣзницяхъ, а въ готеляхъ являвъ ся пôдъ прибраными прôзвищами, окрадавъ своихъ спôвмешканцѣвъ и зъ нечуваною зручностію щезавъ безъ слѣду. Сумы, якй вôнъ нарабувавъ, доходять до кôлька міліонôвъ.

— **Вплывъ криміналістичнои літературы**. Въ Нѣмеччинѣ, въ Райхенберґу засуджено двохъ молодыхъ злочинцѣвъ, котрыхъ до злочинôвъ пôпхнуло, якъ се опôсля показало ся при розправѣ, читане сензаційныхъ повѣстей криміналістичныхъ. Оба они не дôйшли ще навѣть 20 року свого вѣку. Дня 13 грудня м. р. напали они и обрабували мешкане двохъ стареньких сестеръ Кніпь. Старша, 76-лѣтна Аґата, въ кôлька днѣвъ по доконанôмъ нападѣ померла въ наслѣдокъ ранъ, якй ѣй задали молодй розбишаки, а молодша 70-лѣтна Маріянна доперва передъ тыжднемъ выйшла изъ шпиталю, але слѣпою калѣкою. Старшого злочинця, 20-лѣтного Пекерта засуджено на смерть черезъ повѣшене, а 18-лѣтного Месера на 15 лѣтъ тяжкои вязницѣ.

— **Бôльше шинкôвъ якъ домôвъ**. Въ Берлинѣ заложило ся двохъ людей, що на однôй зъ улиць берлиньскихъ єсть бôльше шинкôвъ якъ домôвъ. Той що такъ доказувавъ, выгравъ, бо коли оба пôшли на улицю Фридриха и стали числити шинки на нѣй, то показало ся, що на 251 домôвъ на сѣй улици єсть ажь 257 шинкôвъ, що продають пиво и горѣвку.

— **Справедливый засудъ**. Въ американьскихъ Сполученыхъ Державахъ въ мѣстѣ Міннеаполісъ, запôзвавъ оденъ гôсть театральный директора театру передъ судъ за те, що купивши за власнй грошѣ білєтъ до театру зовсѣмъ нѣчого не видѣвъ изъ свого крѣсла, бо якйсь двѣ панѣ, що сидѣли передъ нимъ, заслоняли єму своими величезными капелюхами. Гôсть просивъ ихъ, абы зняли троха свои капелюхи, але нѣчого не помогло. Вôнъ отже приклкавъ собѣ двохъ вольныхъ на свѣдкôвъ, що черезъ тотй капелюхи нѣчого не видить на сценѣ, и выйшовъ зъ театру, а директора запôзвавъ до суду о зворотъ грошей за білєтъ. Судъ сказавъ своє слово: „Коли хтось купує за свои грошѣ білєтъ, то певно на те, абы зъ того білєту користати; коли же гôсть нѣчого не бачивъ, а свѣдки се признають, то вы, пане директоре вернете сему панови грошѣ за білєтъ, а до того заплатите кошты судового поступованя“ — и справа скôнчилась.

Вѣсти епархіяльнй.

Аеп. Львôвска.

Въ пропозицію принятй оо.: на Золотники: *а)* въ тернѣ: 1) Онуф. Криницкій, 2) Лука Яримовичь, 3) Ив. Черепашиньскій, а *б)* въ списѣ: Сим. Савула, Корн. Дудикевичь и Корн. Мандичевскій; на Яйкôвцѣ: *а)* въ тернѣ: 1. Ив. Павлусевичь, 2. Ник. Любинецкій и 3. Юл. Галькевичь, *б)* въ списѣ: Сев. Борачокъ, Ник. Пôджарко, Теод. Мурдзакъ, Мих Форись и Ом. Брояковскій; на Липовицю: *а)* въ тернѣ: 1. Тома Соболта, 2. Петро Гаранюкъ и 3. Ом. Брояковскій; *б)* въ списѣ: Дим. Бахталовскій.

Завôзваный на мартъ 1892 до институціѣ на парохію Винники о. Ник. Сѣчиньскій.

Введенй оо: Ив. Садовскій въ сотрудництво въ Заваловѣ, Корн. Леонтовичь въ сотр. въ Холоєвѣ, Ив. Барановскій въ завѣдательство Вôльхôвця и Евст. Хоминъ въ завѣдательство Великополя.

Правительство асиґнувало платню зъ фонда религійного для приватного сотрудника въ Холоєвѣ на 1 рôкъ.

Увôльненый о. Ив. Барановскій вôдъ сотрудництва въ Кореличахъ.

Митрополичій ординаріятъ удѣливъ о. М. Шведзицкому, парохови Мшаны, рѣшене, що буде увôльненый зô звязи канонічнои Аеп. львôвскои, если одержить грамоту принятя въ звязь канонічну еп. перемыскои.

Президія намѣстництва годить ся на канонічну институцію о. Леонт. Шефера на парохію Болшôвъ.

Консисторія вставила ся до ц. к. намѣстництва о даръ зъ милости для вдовы Амаліѣ Тарнавскои и о плату зъ фонда религійного для приватного сотрудника въ Осташôвцяхъ.

До заведєня дякôвского у Львовѣ принятый Ив. Драганъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 18 лютого. Вчера въ полудне приѣхавъ угорскій міністеръ фінансôвъ Векерле а нинѣ приѣзджає президентъ міністрôвъ Сапарій. Цѣль ихъ приѣзду єсть обсада посады ґубернатора австро-угорского банку, установлене програмы працѣ для угорского парляменту и означене речинця для скликаня фаховыхъ анкетъ для управильненя валюты.

Римъ 18 лютого. Рудіні заявивъ въ парляментѣ, що уважає вѣсти о предстоячôй вôйнѣ короля Менеліка зъ провінцією Тіґре за безосновнй. Въ справѣ непокоѣвъ на университетахъ сказавъ міністеръ просвѣты, що уважає ихъ за ганьбу для Италіѣ и що вôнъ готовъ строго поступати. — Имбріяні поставивъ интерпеляцію въ справѣ явного нарушеня берлиньскои угоды одною (?) зъ державъ, пôдписавшихъ ту угоду.

Букарештъ 18 лютого. При выборахъ до сенату зъ першого круга выборчого выйшло 42 консерватистôвъ, 9 опозиціоністôвъ а въ 9 округахъ прийде до тѣснѣйшого выбору.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.